

University of Groningen

Self-management, self-efficacy, and secondary health conditions in people with spinal cord injury

van Diemen, Tijn

DOI:
[10.33612/diss.132818603](https://doi.org/10.33612/diss.132818603)

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:
2020

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

van Diemen, T. (2020). *Self-management, self-efficacy, and secondary health conditions in people with spinal cord injury*. [Thesis fully internal (DIV), University of Groningen]. University of Groningen.
<https://doi.org/10.33612/diss.132818603>

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

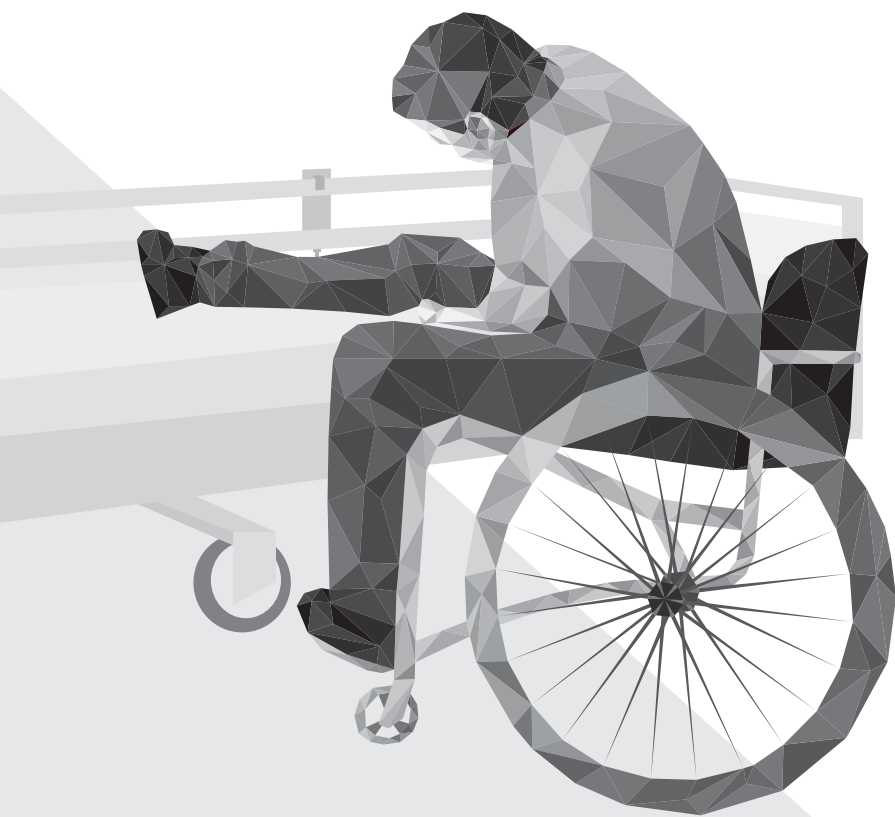
Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Dankwoord

Acknowledgments

De reis, die met dit boek eindigt, begon voor mij zo'n 10 jaar geleden. Op deze reis ben ik veel mensen tegengekomen, sommigen zijn een stuk met me mee gelopen, anderen hebben me even geholpen, van advies voorzien of waren geïnteresseerd in de vorderingen. Al deze collegae, familie, vrienden, kennissen, geitenbreiers en patiënten, wil ik van harte bedanken. Hieronder wil ik een aantal mensen in het bijzonder noemen.

Mijn eerste onderzoek, een cross-sectionele studie, deed ik nu ongeveer 10 jaar geleden. Zonder de begeleiding en hulp van Wim van Lankveld zou mijn reis daar ter plaatse zijn gestrand. Door zijn inzet en enthousiasme voor onderzoek ben ik daarna een longitudinale studie op gaan zetten (Omgaan met dwarslaesie) die mede de basis vormt van mijn proefschrift. Dat heb ik kunnen doen dankzij de steun van mijn toenmalige leidinggevenden, Ted van den Boom en Dirk van Kuppevelt.

Na deze eerste stappen op het gebied van wetenschappelijk onderzoek werd mij vijf jaar geleden gevraagd of ik geïnteresseerd was in het uitvoeren van een promotieonderzoek, gefinancierd door het Revalidatiefonds (tegenwoordig HandicapNL). Daarmee kwam het huidige boek een stap dichterbij. Door de bereidheid van het revalidatie-management-team van de Sint Maartenskliniek kon ik dat promotieonderzoek combineren met mijn werk als psycholoog op de dwarslaesie-afdeling, voor mij een gouden combinatie.

Om de onderzoeken die in dit boek beschreven staan uit te kunnen voeren heb je eerst en vooral participanten nodig. Mensen met een dwarslaesie die bereid zijn om tijd te investeren in het invullen van vragenlijsten en geven van interviews, tijdens een hele kwetsbare periode in hun leven. Voor deze bereidheid en inzet wil ik een ieder van jullie heel hartelijk danken. Zonder jullie was dit onderzoek niet mogelijk geweest en hadden we onze kennis niet verder uit kunnen breiden.

Samenhangend met het promotieonderzoek kreeg ik een aanstelling bij de Hoogstraat en kwam ik te werken binnen het Kenniscentrum. Hier zijn veel mensen geweest, senior- en junior-onderzoekers, en zeker ook onze secretaresse Carlijn Lubken, die allen op verschillende manieren hun steentje hebben bijgedragen om mijn reis tot een succes te maken. Ik heb de donderdagen in het Kenniscentrum, door jullie, altijd als prettig, leerzaam en ontspannend ervaren. Ook zijn er vanuit het Kenniscentrum verschillende stagiaires geweest die een deel van het onderzoekswerk voor me hebben gedaan; Anouk, Emily, Jessica, Rachelle, Terra en niet te vergeten Tim, allen heel hartelijk dank voor jullie bijdrage.

Het ZELF-DOEN onderzoek viel voor een deel samen met dat van POWER, waar Chantal Hillebregt en Eline Scholten mee bezig waren. Omdat Eline verantwoordelijk was voor het

kwantitatieve deel van POWER, heb ik de afgelopen vijf jaar veel met haar opgelopen. Samen zijn we bezig geweest om een geïntegreerd onderzoeksprotocol op te zetten, de praktische uitvoering van beide onderzoeken uit te werken, de onderzoeksassistenten aan te sturen en te ondersteunen en gegevens te verwerken en te analyseren. Eline, ik heb onze samenwerking altijd als heel prettig en waardevol ervaren en ben dan ook bijzonder blij dat jij op wil treden als paranimf tijdens mijn promotie.

Dan ben ik tijdens mijn promotietraject ook begeleid door een team onder leiding van Marcel Post. Marcel ik ben je heel dankbaar dat jij vijf jaar gelden de onderzoeker in mij al zag en me het vertrouwen gaf om deze uitdaging aan te gaan. Ik heb in die jaren veel van je geleerd. Naast je bijna onbegrensde kennis over onderzoek op het gebied van dwarslaesie, je kennis over methodologie en statistiek heb ik ook van je geleerd hoe ik me op een meer politiek correcte wijze kan bewegen binnen het dwarslaesieveld. Je stond me bij als dat nodig was, liet me nadenken over de belangrijke keuzes van het onderzoek door de juiste vragen te stellen, liet me vrij waar dat kon en nam me bij de hand als dat nodig was.

Als tweede promotor was Jan Geertzen lid van mijn begeleidingsteam. Ik kende je niet voor dit traject en door de fysieke afstand heeft het ook even geduurd voordat ik je beter leerde kennen. Zag ik in het begin nog wel eens op tegen je feedback, ben ik deze steeds meer gaan waarderen en heeft je kritische blik zeker bijgedragen aan het niveau van dit proefschrift. De snelheid waarmee ik vaak feedback van je terugkreeg, deed me wel eens afvragen of je niets anders te doen had dan mijn manuscripten te bekijken.

Als laatste was Ilse van Nes als copromotor lid van mijn begeleidingsteam. Ilse, dat jij het als arts belangrijk vindt om bij een proefschrift van een psycholoog betrokken te worden en je bereidheid om je door die eindeloze psychologische theorieën en tests heen te worstelen waardeer ik ten zeerste. Je was er altijd als ik je nodig had, maakte daar tijd voor in je toch al drukke agenda. En juist als die betrokken arts kon jij soms de juiste vragen stellen die mij weer verder hielpen. Begeleidingsteam heel hartelijk dank voor jullie hulp en inzet.

Bij het opzetten van een multicenteronderzoek ben je van veel externe spelers afhankelijk. Zonder de interesse en toewijding van de artsen van de acht gespecialiseerde dwarslaesiecentra in Nederland zou me dat nooit gelukt zijn. Verder heb je bij een multicenteronderzoek goede mensen nodig die de organisatie en uitwerking op locatie kunnen en willen doen, veelal naast hun bestaande taken; Jos en Desiree, Iris, Martine, Joke, Esther en Karin, Carla en Joke, Edward en Evelien allemaal bedankt voor jullie inspanningen.

Ook wil ik alle mede-auteurs danken voor hun bijdragen aan de artikelen die in dit proefschrift zijn verschenen. Verder wil ik Barrie Needham heel hartelijk danken voor het feit dat hij bij een aantal artikelen de controle van de Engelse taal heeft uitgevoerd en voor het vertalen van de quotes in hoofdstuk 5.

Special acknowledgements will go to my colleagues oversee in Australia. During my internship I was supervised by James Middleton and Ashley Craig. Without your help I would never had had the opportunity to visit your lab for four months and learn about the way you do research in Sydney. Thanks mates, it was a privilege working with you. Also I would like to thank Mohit Arora for taking me under his wings, showing me around and being a friend. Further I would like to thank Lisa Harvey, I still think a lot about our hikes in the Blue Mountains. And last but not least, I would like to thank all the professionals that were willing to be interviewed by me about the way you work with people with spinal cord injury in the three spinal units in Sydney.

Dan wil ik nog mijn collegae psychologen binnen de Sint Maartenskliniek en in den lande bedanken; Marja Smit en Maralke van den Wildenberg die mijn directe collegae zijn/waren op de dwarslaesieafdeling en ervoor gezorgd hebben dat de patiëntenzorg “gewoon” doorging; Margot van Rijnsover die mij heeft vervangen tijdens mijn verblijf in Sydney; en alle anderen (oud-)collegae voor jullie steun. Een speciaal woord van dank voor Dorine van Bentum, mijn wandelmaatje tijdens de lunchpauzes op dinsdag. Heel fijn dat jij naast me wil lopen als ik straks mijn proefschrift mag verdedigen, dank daarvoor.

Als laatste de belangrijkste mensen in mijn leven, Valeska, Simon en Loeka. Volgens mij heb ik jullie niet heel erg belast met deze uit de hand gelopen hobby, behalve dan die maanden dat ik in Sydney verbleef. Hierdoor is er veel op jouw schouders terecht gekomen Valeska, kon ik niet bij jouw diploma-uitreiking zijn Simon en heb ik op veel momenten verstek moeten laten gaan. Ik realiseer me dat je dat met een vakantie in Australië en een dankwoord in een boek nooit helemaal goedmaakt. Toch wil ik jullie uit het diepst van mijn hart danken dat jullie mij de mogelijkheden hebben geboden om dit proefschrift op deze wijze te realiseren en vooral voor het feit dat jullie in mijn leven zijn. Daar ben ik zo blij mee.

